

FANNY

Fanny, Fanny, Fanny... repetim tots en el nostre cap. Seguir sense Fanny no és el mateix, des d'aquell dia que ningú nombra però que tots recordem com si fora avui, que tots voldríem que no haguera existit mai, que en el calendari de la vida no haguera estat marcat, sí marcat, marcat per a Fanny, marcat per a tots, marcat per a sempre.

Per què Fanny ? O quin motiu hi ha? Són moltes les preguntes que ens vénen al cap i no trobem cap explicació possible. No n'hi ha dret!!!!!!!

No és just, no és just, no podem fer res !!!!!, no és just.....

És una sensació estranya, d'impotència, de culpabilitat, per poder vore, sentir, respirar, caminar, i ara què fem? No ho sabem, els dies passen i tu, Fanny no estàs, i tots ens donem compte, però no volem creure-ho, no ho acabem d'admitir, és que açò no pot ser veritat !!! Exclamem una i una altra vegada en el nostre silenci hasta que la realitat ens desperta.

L'únic que podem fer és despedir-nos de tu, Fanny, fins que algún dia ens trobem de nou, perquè no és possible que no tornem a vore eixa persona tan plena d'il·lusions i alegries com només tu sabies ser-ho.

Fanny, la persona més sensible i carinyosa que hem conegut. Ella sempre estava al nostre costat animant-nos, i compartint totes eixes vivències que hem passat junts.

Açò és com una pel·lícula que s'ha acabat i en comença una altra. És tan impensable el no vore't, el no sentir com et rius, el no tindre't sempre al costat, per això tots creiem que és un malson del que algun dia despertarem i tot serà com abans.

Fanny escolta'ns, t'ho xillem tot "lo fort" que podem i ens queda l'esperança de que tu estigues ací encara que no et puguem vore, però que estigues ací, sempre junts...els dies passaran però tu sempre estaràs present en tots. Tu i el teu record no es podran borrar mai de la nostra ment. Tu i els segons, minuts, hores, dies.... que hem viscut no mai desapareixeran de les nostres retines, encara que allò que anomenem "destí" per anomenar-lo d'alguna manera i que mai acabarem d'entendre, ens haja llevat injustament la possibilitat de seguir vivint-los, de seguir la vida tots junts.

En un segon t'ha fugit la vida, a la qual t'aferraves amb tantes ganes, i t'has emportat un gran tros de la nostra. Se'ns ha partit el cor en mil trossos i serà molt difícil reparar-lo.

L'únic consol que ens queda és recordar-te rient, ballant, sent l'alegria de la colla, vivint intensament com sempre feies.

Açò va per tu, per tots els moments que hem viscut junts i que hem compartit, perquè allà on estigues sabem que seràs tu, la nostra Fanny, "la nostra xiqueta". Que estaràs mirant-nos i compartint-ho tot amb nosaltres, igual que nosaltres ho seguirem compartint tot amb tu.

No sabem com expressar-ho, són tantes les coses que voldríem dir-te que no acabaríem mai, simplement dir que tots i cadascú de nosaltres tenim moments únics amb tu que mai podrem oblidar i que sempre agraiem haver disfrutat; perquè ara, des de la distància que ens han marcat no ens cansem de recordar-los com si tot el que estem vivint no fóra més que un malson.

Mai t'oblidarem Fanny. Gràcies per haver-nos acompanyat en aquests meravellosos 23 anys.

Sempre estaràs en el nostre pensament, en el record dels moments més feliços que hem viscut junts.

ADÉU AMIGA, DESCANSA EN PAU.
LES TEUES QUINTES I QUINTOS 96 QUE T'ESTIMEN
I SEMPRE ET RECORDARAN.

P.D.: Dedicat a FANNY SALES BELTRÁN, 26/03/1978.

Sabem que deus estar ben acompanyada per el nostre benvolgut amic, Rafa Villalba Plá, del cual tampoc ens oblidem.

Gràcies per haver-nos alegrat la vida amb la vostra presència.